

MUZIEKMANIE

PETER VANTYGHM

VREEMDE VOGELS

Het **Orchestre National de Jazz** pakt op *Around Robert Wyatt* (★★★★) het werk van de gelijknamige Britse componist aan.

Een jazzensemble dat Wyatt uitvoert? Dat klinkt misschien vreemd, maar tegelijk ook niet, want Wyatt is van alle Britse singer-songwriters de meest jazzy muzikant.

De dubbel-cd bevat vijftien stukken, en die zijn niet in bekende jazzcriteria te vatten. Veeleer zouden we de muziek

omschrijven als een kruispunt tussen hedendaagse ideeën, een jazzy ingesteldheid en folky kleuren — typisch het soort muziek dat een artistiek directeur (Daniel Yvinec) én een arrangeur (Vincent Artaud) heeft.

Hoe gezocht het ook kan klinken, het werkt wonderwel. De hele plaat is een puur genot omdat deze excellente muzikanten de excentrieke, fantasievolle muziek van Wyatt goed aanvoelen en verklanken. Ze geven de subtiele, haast naïeve lagen meer kleur en brengen die mooi in evenwicht met de moeilijke structuren.

Dubbel mooi wordt het als Wyatt zelf zijn songs zingt. Maar ook andere zangers, onder wie Yael Naïm, Arno, Rokia Traore en Irene Jacob, werken de liederen intens af. Deze songs, als 'Alifib', 'Shipbuilding' en vooral 'Rangers in the night', herleven als nieuw. Dit is een cd die vele uren zal groeien.

Van de grote ervaring naar het jeugdige enthousiasme. **Transpiradansa** is een jongerenorkest dat onder leiding staat van de violist Wouter Vandenabeele. Op zijn tweede cd *Granuba* (★★★★☆) horen we muziek die verwijst naar Frankrijk, Spanje, Griekenland tot Zuid-Afrika.

Maar eigenlijk doet dat er niet zo toe, omdat dit orkest een mooie eigen klank heeft.

De balans tussen blazers en strijkers is een element dat je wel meer terugvindt bij Vandenabeele. Leuk is dat ze hier meer toegepast is, met Latijnse ritmiek. En de muziek verrast wel vaker, zoals met mooie filmische sferen, of door een onverwachte keuze. 'Mama Soweto' is een uitdagende song uit de productie *Zuiderwind*, en twee nummers komen van de jonge leden zelf. 'Oostland' is een klassieke, meeslepende uitvoering van de bekende traditional.

De jonge muzikanten leveren een sterk en veelzijdig product af, maar vooral laat Wouter Vandenabeele weer eens horen hoe hij zich als arrangeur steeds breder vertakt. Het mooist is het wanneer je helemaal niet meer weet waar Vandenabeele zijn inspiratie vandaan haalt en de vele invloeden versmelten tot één sfeer, één geest.

Brass Monkey is tot slot een ervaren fanfare, die traditionele Engelse volksmuziek bewerkt voor blazers, gitaar en accordeon. Ondanks de aparte bezetting willen John Kirkpatrick, Martin Carthy en co het repertoire niet vernieuwen, maar vooral doorgeven. *Head of steam* (★★★☆☆) klinkt in de instrumentale stukken echter wat ouderwets. Veel beter gaat het als Carthy zingt — deze muziek dient immers vooral de teksten.

Op zijn best is dit tijdloze muziek, gebracht zonder enige notie van de eeuw waarin we leven.

Transpiradansa!

Granuba

Appel Rekords APR1426

43:00

€ 15

Uit Granuba bereikt ons het tweede album van **Transpiradansa!**, het clubje jeugdig muzikaal talent gedreven door de pulsen van **Wouter Vandenabeele**, die dit darterel gezelschap op zijn avontuurlijke tochten vergezelt en stuurt. De ingrediënten? Een stevige greep uit het aanbod van een symfonisch orkest, aangevuld met meer volkse registers en afgewerkt met een toets rijpend en voldragen zangtalent, respectievelijk **Anke Verlinden** en **Joke Delcour** (in de Berriaanse traditional *O gué lan lire*) en **Elly Aerden** en **Ludo Vandeau**.

Het orkest grasduint, o.m. met composities van eigen muzikanten, in de schemerzone tussen jazz, folk en klassieke muziek, en richt zijn blik op Europese diversiteit. Voor de teksten ging de groep buurten bij grote wereld dichters als **Federico Garcia Lorca** én bij schrijverstalent uit eigen rangen, zoals Ludo Vandeau, zijn eigen *Tu peux voler* inzingend, en productieleider **Peter De Rop** die de tekst aanreikte voor een pakkend Zuid-Afrikaans *Mama Soweto*.

Dirigent Wouter laat ook zijn niet van humor gespeende componeermicrobe de vrije loop, o.m. in de gipsygetinte polka *Grandmother's despair* en het met Caribische jazzfranje gekruide *19 juli*. Na een sterk op strijkers gedragen Roemeense traditional en een Griekse dans van **Kypourgos**, volgt een apotheose met de evocatie van de reis naar Utopia in de Vlaamse traditional *Oostland*, met een melancholisch duet van harp en doedelzak.

Deze schijf is gewoon... *granuba!*

Bart Vanoutrive

www.folkroddels.be: donderdag 30 april 2009
<http://www.folkroddels.be/artikels/42521.html>

De tweede CD van dit jongerenorkest is tegelijk een bevestiging en een stap vooruit.

Er is hard aan gewerkt, met mondjesmaat kregen we er wat nieuws over en we hebben er lang moeten op wachten. Maar het was het wachten waard. Na 2 jaar is er een nieuwe Transpiradansa! CD.

Hij kreeg de naam “Granuba” mee. En dit kan je zowel vertalen door “land van belofte” als door “heimwee”. De CD-zelf komt over als een postkaart vanop die eindbestemming. In het mooi verzorgde boekje vinden we naast alle teksten ook een verzameling foto’s van de muzikanten, allemaal ‘vakantiekiekjes’ van hun uitstappen naar Frankrijk, Galicië en Zuid-Afrika. Alleen jammer van die drukfout in de CD-titel op de achterflap van het boekje.

Granuba is een erg gevarieerde CD geworden, waar het jongerenorkest zich van verschillende kanten laat bewonderen. Je krijgt een gezonde mix van instrumentale en gezongen nummers, in stijlen die variëren van traditioneel Frans, over Roemeens, Grieks, Frans chanson ...

Naast een aantal composities van artistiek leider en dirigent Wouter Vandeanbeelee vinden we nog 2 composities van muzikanten van dit orkest. Hola recepción van trompettiste Tine Allegaert en Beau menéne d’oquette van saxofonist Joachim Thijs. En het moet gezegd, deze composities misstaan helemaal niet op deze CD, in tegendeel.

Variatie vinden we ook bij de zangers. Naast de ‘vaste bezetting’ met Joke Delcour en Anke Verlinden, krijgen we hier gastoptredens van Ludo Vandeaen en Elly Aerden, (beiden met een eigen nummer) en het wondermooie Mama Soweto met de 4 sterren uit de productie Zuiderwind (Sam Dube, Stella Khumalo, Thembi en Phumzile Mazibuko).

Met deze tweede CD doet Transpiradansa! meer dan bevestigen. Ze zijn er nog verder op vooruitgegaan. Muzikaal is dit van een zeer hoog niveau. En je mag het voor mijn part gerust vooringenomenheid noemen, maar ik hoor in de muziek het plezier dat ze hadden bij de opnames, iets wat trouwens bij elk optreden meer dan overvloedig aanwezig is. Je hoort een orkest dat al een tijdje samen optrekt, en intussen goed op elkaar is ingespeeld. De solo-improvisaties van een superieure Joachim Thijs vloeien naadloos over in een nu eens bombastisch dan weer ingetogen samenspel, waarbij elk instrument zijn volle bijdrage levert aan de totale klankkleur. En die klankkleur is wel heel typisch voor dit orkest. Je krijgt een mooi evenwicht tussen de strijkers en de blazers, perfect aangevuld met een ritmesectie om u tegen te zeggen.

Natuurlijk zit hier het enorme arrangeertalent van een Wouter Vandeanbeelee voor veel tussen, maar je mag nog de allermooiste arrangementen uitschrijven, als je de goede muzikanten niet hebt blijft het toch maar een lege doos.

Het is quasi onbegonnen werk om hier een hoogtepunt op te noemen, want het zijn stuk voor stuk sterke nummers. Maar toch, *Gacela of the terrible presence*, op tekst van Federico Garcia Lorca in een vertaling van A.S. Kline en magistraal op muziek gezet door Wouter is toch een pareltje. De muziek heeft een zeker Kurt Weil-gehalte, en wat Anke Verlinden er vokaal uithaalt zet haar direct op een hoog schavotje.

Het Griekse *Danse des rêves* van de in Parijs wonende Nikos Kypourgos is een heel leuk melodietje, dat direct in je hoofd blijft rondzweven. Het is al een tijdje een erg gesmaakt nummer bij de optredens van Transpiradansa!, vooral omwille van de vele afwisselende stemmingen die ze er kunnen inbrengen, en die niet alleen muzikaal, maar ook met het hele lichaam beleefd worden. Je ziet immers niet vaak een orkest dat op de grond gaat liggen (inclusief dirigent) om vanuit die houding heel zachtjes verder te spelen, om dan even later recht te springen en in een dubbele fortissimo met alle force het thema te herhalen. En het titelnummer is een zeer aanstekelijke scottische, waarbij Transpiradansa! terugkeert naar de oorspronkelijke roeping.

Afsluiten doet de CD in schoonheid met het traditionele *Oostland*, hier in een mooie romantische bewerking (het zou zowaar een symfonisch gedicht van Smetana kunnen zijn). Heel mooi is ook de voetnoot die er bij staat “opgedragen aan de volksmuziekpioniers in eigen land”. Het is mooi dat deze

sprankelende jeugd daar oog voor heeft. Het is dank zij die pioniers dat zij nu zulke prachtige dingen kunnen brengen, en we kunnen er niet dankbaar genoeg voor zijn.

Deze CD is een hebbeding, om naar te luisteren en nog eens, en nog eens.... En wie wil kan deze bende de komende dagen ook aan het werk zien op een aantal CD-voorstellingen. Op 2 mei in Gent (De Centrale) op 3 mei in Meise (de Muze) 8 mei in Ravels (De Wouwer) en 9 mei in Alseberg (De Meent). Doen. Het is meer dan de moeite en het geld waard. En koop dan ook een CD, je zal er geen spijt van hebben.

FolkWorld Issue 40 11/2009

<http://www.folkworld.de/40/e/cds5.html>

Transpiradansa is a folk and world music orchestra from Belgium under the conduction of Wouter Vandabeele who is known to the big folk audience as one of the Ambrozijn musicians. *Granuba* is the orchestra's second album and in the same vein as the first one. They mix English, French and Dutch songs with orchestral dances. This second output is big step forwards. The orchestra got a better sound and is no longer a gathering of musicians, but a real orchestra. Several young musicians and singers show their growing talent and often in an impressive way. The sound of the album will be recognisable for all those people who follows Vandabeele career. It's the same tasty music, but constantly with different ingredients and side dishes. This orchestra is getting more interesting and interesting and worth to follow.

www.transpiradansa.be

Eelco Schilder

www.folkforum.nl: vrijdag 17 juli 2009

<http://www.folkforum.nl/content/view/10950/55/>

Wereldmuziekreis op tweede Transpiradansa!-plaat

Na het verrassend spontane debuut van Transpiradansa! was ik erg nieuwsgierig naar het vervolg. Dat is er nu met **Granuba**, het woord verwijst naar een soort Utopia, maar ook een nostalgisch verlangen. Verlichtigd door fraaie ansichtkaartfoto's van de diverse muzikanten wordt het reisverhaal in korte zinnestjes verteld in het boekje, het grote verslag moet spreken uit de muziek. Die is vaak romantisch vrolijk, soms dromerig melancholiek. De heerlijk zwierige stijl van arrangeur en leider van het orkest Wouter Vandabeele is direct te herkennen en vormt de rode draad door het geheel, net zoals dat bij de voorganger het geval was.

De wereldinvloeden zijn overal aanwezig, in de instrumentalen hoor je bijvoorbeeld salsa, tango, jazz of folk, hier en daar iets oosters, maar ook de teksten hebben een internationale uitstraling. Er wordt gezongen in het Engels, Frans of Nederlands en er is een gedicht van de Spanjaard Federico Garcia Lorca opgenomen, in een Engelse vertaling: **Gacela Of The Terrible Presence**. Anke Verlinden zingt het met een donker jazzy gevoel, het orkest houdt zich hier op de achtergrond, af en toe zijn er accenten van fluit, viool of koper. De enige stem die ook op het debuut klonk is die van Joke Delcour. Zij zingt **O Gué Lan Lire** met dezelfde frisheldere stem als ze toen **Lindeboom** uitvoerde. Afrikaanse nostalgie klinkt door in **Mama Soweto**, met lichte stem gezongen door een in Zuid-Afrika opgedane vriend, Samukelo 'Sam' Dube. Net als het achtergrondkoortje maakte hij deel uit van het project **Zuiderwind** waarmee Transpiradansa! zo'n anderhalf jaar terug in België toerde. Met de reggae-achtige intro van titelnummer **Granuba** waan je je zo aan een tropisch strand, de palmen wuiven uitnodigend. Griekse invloed doet zich gelden in **Danse Des Rêves**, een compositie van Nikos Kypourgos, die een vleugje Balkan meekrijgt, met name door de blazerssectie.

Het passievolle **Tu Peux Voler** wordt uitgevoerd door Ludo Vandeaude (Bodixel, voorheen ook van Olla Vogala, Ambrozijn), die het ook schreef en al met Transpiradansa! optrad. Elly Aerden (die

meewerkte aan het debuut, maar niet als zangeres) zorgt met **Tussen Koffie En Slapeloosheid** voor een vrij ingetogen oase van rust in het orkestrale geweld. Met zulke gastzangers is klasse natuurlijk gewaarborgd, maar tegelijk overschaduwen mijns inziens deze namen met hun enorme ervaring de kwaliteit van de getalenteerde jonge deelnemers van dit wereldmuziekorkest. Dat die heel wat in huis hebben wordt in twee eigen composities aangetoond: het Balkan-achtige, later jazzy uitwaaiende **Beau Menéne d'Ocquelure** is van saxofonist Joachim Thys en **Hola Recepción** met vinnige pauzes (volgens het boekje deed een boze receptionist ze denken aan Fawlty Towers) werd gecomponeerd door trompettiste Tine Allegaert.

Ondanks de geboden kwaliteit worstel ik nog met dit stukje. Ergens wringt iets en ik kan er zelfs bij herhaaldelijk luisteren niet de vinger opleggen wat dat dan is. De verrassing van het debuut heeft een tweede album niet, dat had ik ook niet verwacht, en er zijn genoeg pluspunten aan te merken. Zo is Transpiradansa! goed op elkaar ingespeeld geraakt, hoewel de groep niet helemaal dezelfde samenstelling meer heeft. Er wordt nog steeds hoorbaar met plezier gemusiceerd en het repertoire is gevarieerd. Er wordt van subtiel ingetogen tot klassiek bombastisch in diverse stijlen gespeeld, soms zelfs binnen een nummer. Ach, laat ik maar gewoon genieten van wat over me heen komt. Het is lastig genoeg om een waardige opvolger te maken van een goed debuut en met **Granuba** heeft Transpiradansa! toch weer een erg fijne orkestrale wereldmuziekplaat afgeleverd.

<http://www.psychedelicfolk.com/Granuba.html>

Granuba : Transpiradansa! (B,2009)***'

In the most recent (150 years) history of change of musical costumes and tastes there's something which seems not to be wiped out too easily out of our (Belgian/..) memory which is the ballroom orchestra (either brass band or orchestra). And what I saw more often is how local musicians were so easily able to adapt themselves pretty well to all the different styles and origins that passed their view while keeping a general encompassing vision and gift to play the arrangements and enjoy themselves with it. I have experienced Spanish nights (local brass band) and mambo orchestras (Tatoo del Tigre) played by local groups who were able to catch some sort of spirit that is recognisable for all. Wouter Vandenaabeele in the meanwhile has played with many ethnic origins, was invited in different countries, saw colleagues enjoy themselves with Brazilians or Moroccan musicians (Think Of Fanfare), might have experienced his grandmother's tastes, and met all sorts of individual talents on his way, and must have thought to establish a new orchestra that encompasses it all, like a meeting places of memories and experiences, from a nostalgic event, over the assimilation and assembling of experiences into a revival ready for the whole world, finished off by classical training ideas in composition, a leading guiding string arrangement, and the individual approaches in song and band format, united in grandeur for this occasion.

From fast melodies of humpapa boomfolk with a more serious string led orchestration (1), over Latin Jazz with more rhythm and brass arrangements, French folk with band and additional string/brass arrangements for the folk tunes, a slow melancholic tango-styled expressions like that of a translated into English Federico Garcia Lorca poem, orchestrated pabadapaa rumbas, the exotic "Mama Soweto" with 4 foreign guests from the South African/Belgian co-production 'Zuiderwind', old time swing jazzy elements, an adapted Rumenian folk song with occasional Balkan elements, singer-songwriter expressions in French or Dutch by individual members, accompanied by a small and the large band, and the adaptation of a track by Greek composer Nikis Kypourgos, ending with the serious and sad orchestrated "Oostland". Grabuba is the imaginary destination, symbol for the soul who is able to fit in a global destiny while spontaneously adapting all the varied elements on its path.